

Recensie: Peter Vermeulen

Rob van Schaik: **Zitten. Over ontlopen, ontmoetingen en ongezondheid.** Uitgeverij: U2pi, Den Haag 2016. ISBN: 9789087595920 (MS/Coping/ Aftakeling/ Faciliteiten/ED) Zie ook www.jouwboek.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Autobiografische verhalenbundel over het leven met Multiple Sclerose. Aantal pgs: 160.

Over de auteur: Bij Rob van Schaik (1959) is in 2009 Multiple Sclerose vastgesteld. Hij was lange tijd wijkagent en is, ondanks zijn ziekte, nog altijd werkzaam bij de politie. Eerder schreef hij *Blauwe Plekken* (2005) en *Witte Vlekken* (2012). Rob is getrouwd en heeft twee kinderen.

Beschrijving: Met het ontwaken in de flat, waar Rob van Schaik om praktische redenen met zijn gezin naar is verhuisd, opent deze uitgave. In twintig, vlot geschreven verhalen maakt hij de lezer deelgenoot aan zijn ervaringen als MS-patient. ‘Zitten is een boek over ontlopen. Over benen, die het langzaam maar zeker niet meer doen. Over domme pech, onbegrip en alledaagse dingen, die vaak helemaal niet zo alledaags blijken te zijn. Over ontslapen, omdat gewone nachtrust stopt te bestaan. Over toeval, gewone en bijzondere ontmoetingen, met gemiddelde of juist zeer markante mensen, vooral naar aanleiding van dat ontlopen. Straf zonder veroordeling. Niet schuldig, maar wel veroordeeld’, zoals de auteur het kort maar krachtig heeft samengevat.

Wat viel op: Met een scherpe blik – nog altijd die van een politieagent - bekijkt Rob van Schaik vanuit zijn scootmobiel de wereld en maakt hij de lezer deelgenoot aan zijn leven met MS.

Het omgaan met de beperkingen die de ziekte hem heeft opgelegd, heeft hij knap vervlochten met zijn persoonlijke kijk op zo’n beetje alles waar hij mee in aanraking komt. Of het nou gaat om de mobiele telefoon, de bouwmarkt, reality-tv, ontmoetingen in zijn woonplaats of het winkelgedrag van de medemens, Hij heeft overal wel een – soms wat cynische, maar beslist geen onzinnige – mening over. Natuurlijk heeft hij die eigenzinnige kijk altijd al wel gehad, maar het is vast ook een manier om met humor en ironie zijn eigen klotesituatie verteerbaar te maken. Dat getuigt van een sterk en optimistisch karakter, want uit de beschrijvingen over zijn MS blijkt dat zijn leven is er niet makkelijker op is geworden en dat is op z’n minst een eufemisme.

Bovendien is hij ook nog eens een goed verteller, oprecht en betrokken. Persoonlijk vond ik het jammer dat zijn vrouw en kinderen er zo weinig in voorkomen. Hoe hebben zij alle veranderingen beleefd? Maar dan blijkt uit het voorlaatste verhaal dat zijn vrouw Lineke, qua rampspoed, ook niets wordt bespaard. ‘Op hetzelfde woonadres worden nu twee lichamen aangevallen’, schrijft Rob. Hoe gaat dit stel hun leven verder vormgeven? Je vraagt het je af, maar mensen in zo’n situatie kun je niet anders dan veel kracht toewensen.

Citaten:

Pg. 33: 'Knokken tegen extreem zware oogleden. Ik doe het de laatste maanden vrijwel dagelijks. Meestal begint het rond een uur of twee. Voor mijn omgeving probeer ik dat te verbergen. Ik ben ook moe van het sterker proberen te zijn dan ik me voel. En af en toe word ik moe van het uitleggen dat moe zijn niet hetzelfde is als slaap hebben.'

Pg. 57: 'Ik merk dat ik tegen de mengkraan ga leunen. Zonder zicht voor mij geen evenwicht. Ik wil hier niet gaan vallen. Maar tóch ga ik vallen. Ik glij tegen de glazen deur van de douche en zoek houvast. Dat is er natuurlijk niet en de richel in de badkamer is vervangen door een laag sop en shampoo. Mijn arm denedert tegen de hoek van de betegelde muur. Even later lig ik binnen een vierkante meter opgevouwen en het water klettert op mijn hoofd.'

Pg. 103: 'Niet alleen mijn lijf is langzaam aan het veranderen, ook de relatie met de vrouw waarmee ik ben getrouwd en al vijfendertig jaar samenleef, doet dat. In sommige opzichten zijn we van elkaar verwijderd geraakt. Vaak komt dat omdat mijn lontje kort is. Het lontje is kort geworden. En dikwijls is de reden dat we elkaars reactie op sommige situaties of omstandigheden niet meer goed begrijpen.'

Recensies:

Bol.com (Irmakaphuis): 'Erg bijzonder als je de ziekte van MS hebt en daar zo over kunt schrijven. En dat terwijl er bij je vrouw borstkanker wordt geconstateerd. Wat een positiviteit heb ik uit dit boek gehaald. Het straalt er echt van af. Heel bijzonder.'

Bol.com: (Nicolette): 'Vind het heftig om te lezen wat je allemaal al hebt moeten inleveren, maar ook wel weer mooi en met humor omschreven, wat het toch ook niet te zwaar maakt.'